Ч. 73 Пятниця 1 (13) цьвітня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в Адміністрациі „Ґазети Львівскоі“ і в ц. к. Староствах на провінциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Наші гадки о з'їзді мужів довіря і можливих его наслідках.

VII.

Нічо може не робить у нас тілько заколоту, нічо так не стає ся причиною всїляких роздорів, як особисті відносини, особливо же особисті відносини тих людий до себе, що яко-тако змогли видобути ся па верх серед нашоі суспільности і стали в нїй бодай трохи верховодити. Коли-б так зібрати докладно всї подробиці з нашого житя народного, хоч би лиш з кількох послїдних десятків лїт, то можна би поставити на то дуже ясний, ба й поучаючий доказ. Всї ті подробиці часом і дуже незначні відбивали ся зараз на цїлім нашім житю народнім. Атже у нас були такі случаї, що люди стали цуратись власного народу, переходили в табор єго противників, що хтось там важив ся посьміятись з їх може таки по правді неудалоі і лихоі поезиї і они взяли ся співати чужою мовою чужому народови, бо своі в своїй злобі не могли витримати, щоби з мнимого соловія не зробити таки зараз справедшного медведя. З давних приятелїв особистих і полїтичних поробились завзяті вороги лиш длятого, що пішло їм о редакцию якоїсь часописи. Богато людий відсунуло ся від дїйстно хосенноі роботи, до котроі вже були готові забрати ся на добре, лиш длятого, що як з одноі сторони таки они самі думали, що вже нема понад них, так з другоі сторони знайшли ся зараз і такі, котрим ся загально людска слабість, хоч би могла принести навіть хосен народови, несподобалась і они стануть не лиш рішучими противниками, але просто ворогами тих людий, мов би боялись, щоби они не виросли їм понад їх голови. За то мірнота була поклони перед собою. Ба, аж сьмішно і встидно сказати — були у нас вже й такі случаї, що із за танців робив ся роздор межи людьми одних доси переконань полїтичних. Нїхто би майже тому й не повірив, але й так у нас бувало! У нас видко все можливе, навіть і то, що у инших народів не далось би й подумати! О таких случаях, де розходилось о якісь материяльні користи, о посади, титули і відзначеня вже й не говоримо; тут, коли недогода, то ворогованє вже саме собою зрозуміле, лиш що коли оно у инших народів лишаесь особистим, у нас переносить ся зараз і на поле полїтичне та відбиваесь на цїлім житю народнім.

Оттаких фактів далось би у нас множество призбирати. Ширші круги нашоі суспільности не знають о них нїчого, бачать лиш готовий роздор. Они відтак не розбирають причин глубше, не питають за правдою, не судять дїла обєктивно і по справедливости; підслухують лиш всїлякі сплетні і руководять ся відтак симпатиєю або антипатиєю та стають по стороні одного або другого з противників і тогди вже роздор на широкі розміри готовий. Коли дивимось на такий стан річий у нас, то мимо волї нагадують ся нам давні бучі козацкі, коли то повставали гетьмани против гетьманів а за кождим двигалась безтямна чернь і помагала одному руйнувати то, що ставив другий, все одно чи то було зле чи добре. Так робили они доти, доки аж всї не пагнули спини під кнут білого царя. Тяжко і гірко прийшло ся відтак жити в неволи, але за то стало, як у тій звістній нашій пісни: Нехай не буде нї тобі нї менї!

Оттаке саме приходить ся й нам тепер пережпвати, хоч лиш в малих розмірах. Користаємо із свободи і волї, щоби кувати на себе кайдани! Атже й тепер одна часть споміж нас пре ся явно і сьвідомо в неволю, вздихає за тим, що прибило наш нарід! Жаль за серце тисне і грудь розпирає, коли видить ся, як загибає нарід, що своіми здібностями міг би стати одним із найперших культурних народів на сьвітї, коли-б власні сили єго не розпипали!

Що й в послїдних подіях грали такі самі особисті справи, симпатиі і антипатиі непослїдну ролю, о тім нема що й сумнївати ся, хоч як вже сказано, годї їх по імени наводити. Досить буде хиба загально згадати про ті особисті перепалки, які стрічали ся по ґазетах, про такі арґументи як: зрадник, льокайство і т. д. Такі слова переконують дуже легко безтямну масу і роблять з неі давну чернь а проводирі єі збирають легко здобуті лаври і одержують патенти на патріотів. Навіть наша праса не спромоглась відділити справу загальну від особистоі. Тай яка она наша? Може „Галичанин“? — здорові знаємо, чий він і до чого стремить. „Дїло“? — оно ще ледви сьвітить вихертою і обшарпаною зі всїх боків народною свитиною; споза Романчука не видить навіть Телїшевского, хиба ще трохи Барвїньского і Вахнянина а в дальшій перспективі Антоневича, Кулачковского і Короля. Може „Народ“, „Хлїбороб“ або Kurjer Lwowski? А може „Народна Часопись“? — бреше! Та-ж то орґан правительства, хиба не знаєте? Та-ж то інтриґа польска, що бере — як сказало „Дїло“ — о октаву висше, як польскі ґазети! Та-ж она на то, щоби брехала. Бреше, бреше і ще раз бреше! Бреше навіть тогди, коли й правду ска-

---

7)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше).

V.

Ледви пів року минуло від остатного контреданса, а вже той сальоник малий з кривою підлогою і розстроєним фортепяном починає належати до споминів.

Житє розкинуло в ріжні сторони се молоде товариство, котре збирало ся ту підчас цїлого карнавалу і цїлого посту, щоби танцювати, кохати ся і споживати скромну гербатку з сухарками. Вацко вчить ся будівництва в Ридзї, Льорця жие на селї десь в Келецкім яко учителька до часу, поки спільні мрії сповнять ся; Гандзя в Женеві, де більше лїчить ся, нїж учить ся. Розпшицкий жие в Варшаві, працює пильно, щоби надолужити втрачений час, але не відвиджує зовсім малого сальонику, бо має до него великий жаль за дізнане розчароване.

Лише Гусаковский остав ся вірний сальоникови. Єго мрії о університетї не могли сповнити ся. Мусїв чимскорше хапати ся за працю, котра би могла дати хлїб. Вже навіть одержав місце в великім банку, — місце на початок без пенсиї — і зачав щоденну працю таку, яка на него жде через цїле житє.

В сьвята і неділї банк замкнений. Отже Гусаковский має днї вільні, з котрих користає все в однаковий спосіб. До полудня відпочиває, по полудни іде на візиту до Бальских. Там єго задержують як найдовше — і він не вертає до дому скорше, як перед одинайцятою.

Всї в домі Бальских люблять Гусаковского. Мала Зося — найбільше. Нехай лише пан Гусаковский увійде, — вже належить до неі. Вилазить єму на колїна і з повним довірєм позваляє єму носити ся по комнатї або гойдати, та від часу до часу на знак своєі ласки висказує бажанє: — Я тебе сце!

І Гусаковский носить єі та гойдає. В хвилях, вільних від сеі приємности, оповідає єму Зося всї остатні пригоди свого житя, в котрих зробила собі „куку“. Мама називає єї часом нечемною, бо за богато балакає і старшим перешкаджає. Зося бере собі ту увагу до серця, мовкне, робить ся на хвилю троха сумна, але потім виймає з кишенї годинник свого приятеля, прислухує ся з увагою і цїкавостию правильним єго шепотам і знов є весела.

Нераз мама справдї загнїває ся на Зосю. Що се! так надоідати комусь! все тілько сидїти на колїнах пана Гусаковского! Зося на те робить міну таку, як покірна жертва незаслуженого переслїдованя і нїби забирає ся злїзти на землю. Але в таких випадках Гусаковский все протестує, запевнює маму, що Зося зовсїм а зовсїм єму не надоідає і не перешкаджає і згоду з Зосею запечатує поцїлуєм на єі малесенькій делїкатній руці. Тодї мала обнимає єго рамя рученятами і споглядає на маму зі збиточним триюмфом.

У панни Казї Гусаковский має ласку. А та ласка може що варта, бо, як видко, з Казї буде особа дуже принадна. Жива і гарна, вже тепер дотепна і інтелїґентна — що то буде за три роки?... Панна Казя має одну претенсию, — щоби єі не уважали підростком, і один клопіт, — коротку спідничку, що навіть не закриває добре панчішок.

Гусаковский, новик в обходженю з женщинами, не находить ріжниці в розмові з паннами і панночками. Трактує панну Казю, так як панну Фльору. От вам і жерело ласки у панни Казї.

Одного разу в день сьв. Казимира подарував Гусаковский паннї Казі букет, величавий букет з гарних цьвітів в оправі з коронковоі бібулки. Перший букет памятає ся довго...

Мама Бальска була Гусаковскому щиро і правдиво прихильна.

— Я люблю єго дуже — казала нераз.

Гусаковский заступав дома Вацка в тих дрібних послугах, що мужчині складнїйше йдуть, як женщинам. Старав ся о книжки до

же. Невже-ж і то брехня, що она від 19 марта с. р. та ще кілька днів сполереду аж до нинї пописала? Мабуть неконче, бо правдомовні чогось мовчать на то.

Отсе коротка характеристика тих подій і обставин, на основі котрих лагодив ся з'їзд мужів довіря з дня 19 марта с. р. Певно, що она лиш дуже поверховна і загальна, але коли-б ми так могли і були в силї все подрібно розказати, то она би випала ще в десятеро поганїйша. Сю невдячну роботу, в котрій що хвиля стрічає ся темноту, глупоту і нерозвагу, клевету і хитрість, тайне і явне ренеґатство, а попри то й добровільну капітуляцию з народних ідеалів, вкриту заслоною згоди і консолїдациї, та нїбито висших всесьвітних идей, лишаєм історії; нехай она розкаже і покаже....

Рада державна.

На вчерашнім засїданю Палати послів вела ся дальше дебата. Президент міністрів заявив, що реформа виборча знаходить ся в станї приготовленя. Правительство стоїть в засадї при тім, щоби при допущеню меншостий удержати більшість партий державних. Міністер застеріг ся против того, мов би він сказав, що не знає справи ческої. Не знає єї лиш о стілько, о скілько она, — як то зробили оногди ческі бесїдники — входить в справи межинародні. Внутрішну справу знає, і думає, що при добрій волі правительство і партиї єї залагодять. Провідною гадкою коаліциї єсть борба з радикалїзмом. Кн. Віндішґрец апелював відтак до більшости, щоби она улекшила правительству сповнене тяжких обовязків.

Опісля промавляв мін. Пленер, котрий заявив, що пос. Ґреґр імпутував єму вчера таке виражене, якого він не ужив і завізвав єго до відкликаня.

Перед голосованем над фондом диспозицийним заявив Ґреґр, що своїм вираженем не мав намїреня оскорбляти народного характеру польского народу і єго репрезентациї. Сим закінчила ся афера межи Колом польским а Ґреґром, котрому около 18 польских послів пісдали були свої карти.

Промавляли ще посли Гогенварт і Велленгоф; мав ще промавляти і пос. Романчук, але дискусию замкнено і ґен. бесїдником вибрано Жачка, в наслїдок чого пос. Романчук не прийшов до голосу. Фонд диспозицийний ухвалено.

Ходила чутка, що пос. Гомпеш визвав був пос. Вашатого за висказане слова „простацтво". Вашатий заявив опісля, що не мав наміру нїкого особисто оскорбляти, а тим закінчила ся і ся справа.

Перегляд полїтичний.

Завтра о 11 год. перед полуднем приїде до Відня нїмецкий цїсар Вільгельм а на двірци повитають єго Є. Вел. Цїсар і Найдост. Архікнязї. В честь гостя відбуде ся відтак снїдане в офіцирскім касинї полку гузарів ч. 7 а вечером обід ґалевий в цїсарскій Палатї і представлене в опері. Дня 14 с. м. виїде цїсар Вільгельм до Нїмеччини.

Староческа праса виступає остро против промов молодоческих послів в Радї державній і доказує, що они вельми шкодять ческому народови.

В Росиї утворено окреме міністерство рільництва. Міністром іменований Єрмолов, чоловік, як кажуть, дуже здібний і добре обзнакомлений з справами рільничими.

З Цетинї доносять до Pol. Corr., що кн. Петро Караджорджевич думає покинути незадовго з родиною Чорногору, а до того приневолюють єго непорозуміня, які настали між ним а єго тестем кн. Николаєм чорногорским.

Новинки.

Львів дня 12 цьвітня.

— **Рада громадска міста Тарнова** надала почетне горожаньство Є. Е. п. Намістникови, гр. Казимирови Баденїому.

— **Стипендию** з фундациї перемиского ім. Арх. Рудольфа одержав Теофіль Баран, ученик IV кл. реальної школи у Львові.

— **Загальні збори** товариства взаїмних обезпечень Днїстер відбудуть ся дня 3 н. ст. мая с. р. о год. 9 перед полуднем; а не 15 мая, як декотрі часописи подали.

— **Товариство руских женщин в Станїславові** уряджує 15 цьвітня 1834 о 7-ій годинї вечером в комнатах тов. любителїв музики, при ул. Широкій, другі вечерницї з відчитом, на котрі запрошує вп. членів і ласкавих гостий, не розсилаючи окремих запросин. З огляду, що перші вечерницї, уряджені 1 цьвітня с. р. згромадили зверх 50 гостий і випали під кождим взглядом удачно, приспоривши з продажи чаю фондови інститута руских дївчат зверх 16 зр., тож і сим разом видїл доложив всїх старань, щоби також сї другі вечерницї дали Русинам Станїславова і околицї можність забавити ся мов у своїй хатї приятно і пожиточно.

— **Нові читальнї „Просьвіти"** мають в коротків часї отворити ся в отсих місцевостях: В Репужинцях, Дубках і Городници городеньского повіта, в Ольхівци борщівского повіта, в Вибодові повіта бережаньского, в Трофанівцї повіта коломийского, в Верхратї пов. равского і заходами перемиской філії „Просьвіти" в Княжичах і дві читальнї в Перемишли самім, а то на передмістях Болоню і Вільчи. — Як видко, читальнї „Просьвіти" множать ся з кождим днем. Найбільше єсть їх доси в повітї борщівскім, бо 13, відтак в стрийскім 8; нема ще нї одної читальнї „Просьвіти" в 8 повітах всхідної Галичини, а то: в лїскім, добромильскім, мостискім, чешанівскім, рудецкім, збаражскім, снятиньскім і косівскім. Найбільшу дїяльність в напрямі засновуваня тих читалень розвинула стрийска філїя, бо єї заходами заснувало ся в самім стрийскім повітї за послїдні два роки 8 читалень „Просьвіти". Бажати-б, щоби і другі філії пійшли за примірок філії стрийскої та не обмежали ся лише на своїх повітах, але розширили свою дїяльність і на сусїдні повіти, як стрийска на жидачівский і долиньский. З міст повітових має доси лише один Бучач читальню „Просьвіти", а незабавом буде їх мати дві і Перемишль.

— **Цїни білєтів вступу** на площу вистави краєвої в р. 1894. I. Білєти до ужитку на один раз: На торжество отвореня вистави 3 зр. В день отвореня вистави по торжестві 1 зр. В звичайні днї від год. 9 рано до замкнення пло-

---

читаня, платив за часописи, купував білєти до театру і справджував також табелї клясичної льотериї.

Мама Бальска числила нераз на него: — Попрошу Гусаковского.... він то найлучше зробить....

І робив справдї найлучше, а робив з такою охотою, як би то єму робило ся прислугу, даючи нагоду до послуги.

Мама Бальска мала в нїм уважного і розважного слухача своїх оповідань, уваг і плянів. Розмавляла з ним богато про Вацка, Фльорцю, Казю і Зосю.... Нераз собі нагадували минувший карнавал. Мамі Бальскій подобалось се, що всї були такі вдоволені з єї гостини і що так памятали ті часи.

З Гусаковским дїлили ся кождою вістию про Вацка, Льорцю, Гандзю. Входить Гусаковский зі своєю недїльною, звичайною, конечною вже візитою і чує, як єго нараз на порозї витає вість:

— Прийшло письмо з Риґи!

Або: — Прийшло письмо з Женеви!

Коли не чує сего привитаня, то сам питає ся: — Що-ж? нема доси нових вістий нізвідки?

А коли мине який тиждень, в котрім нізвідки не прийдуть вісти, каже: — Що се значить ся?

І обчисляє, хто зі знакомих повинен був уже конче відписати.

Дістав і він кілька листів від Вацка, має і він деякі вісти сказати. Стрічає ся також від часу до часу з Розпшицким. В сальонику остав ся добрий спомин по нїм. І мама Бальска і панна Фльора згадують єго правдиво мужеску красу.

Панна Казя навіть, балакаючи нераз нечувані річи в своїй амбіциї до становища дорослої панни, сказала раз до Гусаковского: — Як би ви були такі гарні, як Розпшицкий, то я зараз би в вас закохала ся.

Інтересували ся гарним хлопцем. Щож він робить? Як єму поводить ся? Чи добре вчить ся? Отже вилїчив ся вже зовсїм зі своєї любови? Гусаковский міг дати на ті питаня сякі-такі відповіди.

Ті дрібні, спільні інтереси були нитками павутини, що лучили Гусаковского з цїлим домом Бальских; вкінци тілько їх набрало ся, що утворила ся одна тканина, певна і сильна. Гусаковский став ся потрібним. Атже то і дивувались би і не мали би ладу в укладї часу, коли-б так часом не явив ся він в недїлю по полудни.

Однак то неможливе. Для Гусаковского стало ся се потребою, без котрої годї обійти ся.

Пізнав ся Гусаковский і з паном Бальским, що так рідко показує ся у власнім домі. То чоловік собі добродушний, що заряд дому і вихованє дїтий повірив з чистою совістию жінцї, а сам заняв ся власними інтересами. Ті інтереси дають не мало причини до нарікань. Сьвіт псує ся до самих основ, що раз менче будує, що раз менче купує дерева. А потім — ті льокатори, що мешкають в єго каменици! Як мало між ними людий порядних, порядних в цїлім значїню сего слова, таких, що на першого приходять самі і платять за комірне з гори! Більше таких, що платять з долу, а єй такі, що — кара Божа — зовсїм не платять.

Пан Бальский проводив цїле своє житє то на складї поміж сяжнями дров, що лежало цїлі місяцї, то в своїй конторі, де додавав ряди чисел, тепер на довжину далеко менчі, як давнїйше. По трудах і клопотах спочивав у своїй любимій пиварни, де мав свій столик і свій кружок приятелїв-каменичників.

Коли Вацко від'їхав на полїтехніку, Бальский мав ще більше причин до нарікань: треба насамперед посилати кількасот рублів до Риґи, потім нема кому писати подань до суду на льокаторів, що не платили комірного, нема кому робити місячних рахунків.

Чуючи ті нарікання, мама Бальска впала на думку: — Знаєш що, я скажу Гусаковскому, він такий добрий хлопець....

— Той кривий?

— Ага!

— То скажи.

Гусаковский запевнював, що написати подане до суду або зробити рахунок — то дурничка, котру він за кілька хвиль полагодить. Такою охотою до послуги зискав собі Бальского, котрий не любив дуже видавати грошї.

— Ну, ну! — казав розжалоблений — а то порядний хлопчиско!

І зі свояком Ясьом, частим гостем в домі Бальских, жив Гусаковский в добрій злагодї. Не прийшло до сердечнїйшої приязни, бо мало було схожих точок між ним а тим хлопцем з головою, так зле наповненою, а так гарно випомадованою. Гусаковский зовсїм справедливо вважав себе висшим від Яся, котрий цїнив людий по виду і жадав від них, щоб і єго по виду цїнили.

Всеж завидував Ясьови того блискучого шику, тої поважної бляги, що робила належне враженє, тої вправи в показуваню себе в як найлучшім сьвітлї.

Ясьо мав протекцию! Згадував про се часто, а так таємничо і так якось переконуюче, що сам Гусаковский, хоч хлопець недурний, так само як мама Бальска і панна Фльора був пересьвідчений, що має до дїла з будучим високим урядником, а не підозрівав, що цїла ка-

щі вистави 50 кр. В звичайні дні від год. 5 по полудни до замкненя і в неділї та сьвята через цілий день, почавши від год. 8 рано 35 кр. Для дітий до 12 року житя у всї дні 20 кр. Для війскових низших степенів, від фельдфебля почавши, для служби урядів державних, краєвих, міских і для служби зелїзничої, коли будуть в мундурах, у всї дні 20 кр. II. Книжочки білєтові мають по 20 карт вступу. Книжочки важні на кождий день, кромі дня отвореня, 8 зр.; важні на звичайні дні від г. 5 по пол. і в неділї та сьвята (без дня отвореня) 6 зр.; для учеників шкіл середних і народних, селян, челяди ремісничої і робітників — важні на один з гори означений день цілий 4 зр. III. Карти абонаментові. На цілий час вистави, важні на цілий день, виставлені на імя і прізвище особи 15 зр.; такіж карти для урядників державних, краєвих, міских, зелїзничих і урядників тих институций, що зложили значнїйші суми на цїли вистави, дальше для війскових всїх степенів в чинній службі по 12 зр. Кожда карта абонаментова буде наліплена на фотографії властителя і лише він буде мати право вступу.

— **Огні.** Прийшла весна а з нею зараз і більше число огнів. В Черниляві дня 28 м. м. в ночи підпалив хтось Марию Лисяк і з того повстав огонь, котрий кільком господарям, а іменно Марії Лисяк, Клюсови, чотиром Богійчикам і Ількови Романови наробив шкоди на 1.615 зр. Лише Василь Клюс був обезпечений на 100 зр. — В Борку великім в ропчицкім повітї лихий комин дав 23 м. м. причину до огню, що наробив шкоди на 2400 зр. — В Запустю коло Прешова камерального жінка підпалила хату свого чоловіка, так що і він погорів і кількох сусідів. Шкода около 650 зр. — В Юсептичах в жидачівскім пов. дня 22 м. м. згоріло 5 загород вартости 1500 зр. Нїхто не був обезпечений. В Дроговижи 27 с. м. 4 загороди вартости 900 зр. — В селї Салаш дня 28 м. м. 2 загороди вартости 500 зр. Діти бавили ся сїрниками і з того огонь; 3-лїтний син Семка Тримка згорів в огни. — В Синевідзку вижнім дня 21 м. м. згоріла 1 загорода Василя Шила. Обезпечена шкода 500 зр. — В Малявi шкода з огню дня 8 м. м. виносить 700 зр.; була майже вся обезпечена. — В Бережници королївскій згоріло 5 загород селяньских, вартости 2000 зр.; обезпеченої лише а 500 зр. — Величезний огонь був дня 3 с. м. в Угерцях незабитовских в городецкім пов.; згоріло 28 загород селяньских, вартости около 11 тисяч зр. Майже всї були в части обезпечені. — В Городку дня 31 м. м. погорів Мих. Посполитак; мав шкоди на 300 зр., але був обезпечений на 500 зр.

— **Смерть в огни.** В Перемишли найдено в пивници одного дому при улици Папеньскій зітлїлї останки Елеонори Вірт, жінки Вячеслава Вірта, пенсионованого машиніста. Віртова удала ся дуже рано до пивниці з горіючою скипкою і імовірно, упавши зі сходів, на що вказують рани на голові, стратила притомність, почім найшла смерть в огни, коли одяг займив ся від горіючої скипки.

— **В копальнях нафти** в Штайнфельсї коло Устрік незвичайно сильно вибухають ґази з криниції 400 метрів глубокої. Вибухи повтаряють ся від кількох днів, по кілька разів на день, і викидають ропу на кільканацять метрів високо.

— **Про панцир кравця Дове** ми вже писали кілька разів. Тепер в Берлинї зробили пробу з тим панциром. Тому, що полїция заказала робити пробу на дворі при людях, то єї зроблено в замкненій хатї. Дове убрав ся в свій панцир і казав до себе стріляти. Дві кулї вдарили єго в околицю серця, але анї трошка не пошкодили. Коли люди винаходять ріжні способи, як забивати людий, то добре, що найшов ся хоч один чоловік, що задумав найти і винайшов панцир против куль.

— **Куля револьверова в голові.** Недавно померла у Відни кухарка Катарина Кітнер. При секциї єї тїла найшли лїкарі в єї голові кулю револьверову. Здивововало се лїкарів і они стали слїдити, звідки там куля могла взяти ся. Довідали ся, що перед 15 лїтами на Угорщинї заздрісний милий стрілив Катаринї в голову. Она вилїчила ся і вийшла зі шпиталю з кулею в голові. Померла на слабість, з котрою куля не мала нїчого спільного. Навіть нїколи не жалувала ся на біль голови. Мало коли лучає ся такий дивний випадок.

— **Осел!** Один сегединьский адвокат подав в одним процесї цивільнім подане до суду. Оно було належно остемпльоване, але розміром здало ся одному судовому урядникову трошка за велике. Взяв міру і виміряв, що аркуш був о півтора мілїметра більший, як приписаний. Старий урядник виміряв адвокатови кару стемпльову. Коли адвокат одержав повідомлене о тім, написав на книжці, де потверджував одержане повідомленя, слово: осел! А в апеляциї сказав ще: „Красше нехай би був собі уха зміряв! На то урядник внїс скаргу на адвоката, котрого засуджено на 30 зр. кари. Адвокат спротивив ся сему засудови і в висшій інстанциї увільнено єго від кари, мотивуючи тим, що адвокат не дописав прізвища того осла, через що годі знати, хто має собі уха зміряти. Такий конець справи мабуть не дуже вдоволив докладного урядника.

— **Четверо дітий** привела на сьвіт одного дня 5 с. м. жінка економа Ґіста Недачина з Веґа-Сент-Дердєр (Торонталь). І діти і жінка здорові. То десь щасливий батько тїшить ся!

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 12 цьвітня. Мінїстер торговлї затвердив вибір Мархвицкого на президента, а Якова Піпеса на віцепрезидента львівскої палати промислово-торговельної.

Валенция 12 цьвітня. На богомольців, відходячих до Риму, напала підчас того, коли они мали всїдати на корабель, ворожо против них настроєна товпа, котру полїциї ледви удало ся розігнати.

Льондон 12 цьвітня. Палата послів ухвалила в другім читаню зміну закона о ірляндских чиншівниках, поставлену пос. Кільбредом.

Ню-Йорк 12 цьвітня. На побережах Атлянтийского океана настали великі бурі з снїгами. Коло Ню-Джерзі розбили ся два кораблї і утопило ся кількоро людий. — В копальнях вугля коло Униoнтавн настали розрухи робітничі. Около 400 страйкуючих робітників, походячих по найбільшій части з Угорщини, побили робітників, що приступили до роботи.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Посп̆ішний		Особови			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8·01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8 16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

рнєра Ясся могла обертати ся в границях кількох сот рублів річної пенсиї.

— Вміє провадити ся — признавав єму Гусаковский.

Відносини поміж Гусаковским а панною Фльорою зложили ся скоро в сталі форми, котрі майже що не розвивали ся вже дальше; немов скристалізували ся, набравши означеного виду, котрого нїхто не бажав розіпхати.

Думка, спершу піддана окруженєм, що кохало ся завзято, перейшла помалу в спокійну прихильність, але з якоюсь силою привязаня. Та думка і то привязанє були держані в границях тверезим і ясним умом Гусаковского.

Два, три, може чотири роки минуть, заким бідного хлопця стріне „етат“, за котрим так тужить. А етат — то бит, житє, що позваляє на такий лишний видаток, як на родину.

Чотири роки.... Такій масї часу Гусаковский споглядав в очи зі спокоєм добре числячого рахмайстра. Обоє ще дуже молоді. Притім добре тямить слова про Фльорцю, повтаряні мамою Бальскою:

— Молода ще.... то може скінчити консерваторию.

До скінченя консерваториї мусить ще минути кілька лїт, менче-більше стілько, що до „етату“.... Доки не надійде та бажана, але далека ще хвиля позитивного поставленя справи, він не бачив причини, щоби що треба було змінити.

Добре єму було, так як було.... Чув ся вдоволеним, що видав Фльорцю що неділї; виходячи з дому Бальских, був певний, що за тиждень знов єї побачить. Була для него ґречна, розмавляла з ним про ріжні-ріжні річи, котрі їх обоє обходили, про Вацка, Гандзю, Льорцю, Розпшицкого, минувшину і будуччину. Лише про себе самих нїколи не говорили.

Гусаковский уже привик думати о нїй, як о будучій жінцї. Мама Гусаковска здогадувала ся правдивого стану річи. Син не розповідав всего перед нею, та коли, власним здогадом ведена, наводила розмову на ту тему і лучила свого сина з донькою Бальских, Гусаковский не перечив, а навіть невиразно потверджав словами:

— Ще не знати, коли що з того може бути.

Мама Гусаковска не находила в тій комбінациї нїчого, що стояло би на перешкоді, — і думку про подружє сина з донькою богатого купця і властителя дому вважала річею так природною, як природними і належними були ті всї нагороди, котрі „єї син“ приносив з ґімназиї.

Цікава ще була, чи донька Бальских має потрібне число тисячок, щоби мала колись честь стати єї синовою.

— Не знаєш ти, кілько она має посагу?— спитала раз сина.

— Не знаю.

— Спитай єї, кілько за нею дадуть.

— Але-ж, мамо.... як же можна....

— Або подиви ся в ґіпотеці, чи не мають довгів.

По хвили мовчаня навела обставину, що небогато доброго ворожила для Фльорці:

— Атже она не одиначка.... четверо їх до тої камениці....

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Крехвецкий

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.